

DÜMLUPINAR ANADOLU LİSESİ

ÖZEL SAYI

İlk hedef, hep Zafer!

Zaferin İzinde: Dumlupınar Anlatıyor

Kurtuluş
Savaşı'na
dair daha
önce
duyulmamış
kayıt altına
alınmamış
anıları
derledik.

Bir Hilal uğruna batan güneşleri saygı, minnet ve rahmetle anıyoruz...

QR kod ile
video erişimi

T.C. MİLLÎ EĞİTİM
BAKANLIĞI

EĞİTİMİN
YÜZYILI

SATILAMAZ

DUMLUPINAR

Şehitliği

DERGİ YÖNETİMİNDE GÖREVLİ ÖĞRENCİLER

Meryem ÇEKİÇ -9/A Sınıfı

Vahide KARABULUT-11/A Sınıfı

Gülsüm AKSU-12/A Sınıfı

PROJEYİ YÜRÜTEN ÖĞRETMENLER

ÖZLEM AKBUDAK

NAİLE GÜMÜŞ

Burada yer alan QR kodu telefon
kameranız ile okutarak tüm
röportajlara erişim sağlayabilirsiniz.

**DUMLUPINAR
ANADOLU
LİSESİ**

Manevi önemi büyük bu çalışmadaki
değerli katkılarından dolayı;

MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRÜMÜZ SAYIN TUBA SİNAN'A VE
ŞUBE MÜDÜRÜMÜZ SAYIN ÖZLEM ÜNAL'A,
OKUL MÜDÜRÜMÜZ GÜRKAN ÇANAKÇI'YA,
RÖPORTAJ VEREN DUMLUPINAR VATANDAŞLARINA,
ÖĞRENCİLERİMİZE, BAŞKOMUTAN MUSTAFA KEMAL
ORTAOKULU ÖĞRENCİSİ NİSA NUR DUMLU'YA

**ADRES: CAFER GAZI MAH. UŞAK
CAD. KARAPINAR SOK. NO:12
DUMLUPINAR / KÜTAHYA**

Teşekkür ederiz.

WEB

<http://dumlupinaral.meb.k12.tr>

**NİSAN
2025**

DERGİMİZ OKUL TEMELLİ ETKİNLİK KAPSAMINDA HAZIRLANMIŞTIR.

Tabiatın esrar dolu sinesine her gün daha çok girmekte olan insan zekası, realiteye kavuşmak için çalışanları tatmin edecek ve insanlık tarihini aydınlatacak ilimler bulmuş ve tespit etmiştir.

Tarih bakımından arkeoloji ve antropoloji, bu ilimlerin başında gelir. Tarih, bu ilimlerin bulup meydana çıkardığı belgelere dayandıkça temelli olur.

Tarihi bu belgelere dayanan milletlerdir ki, kendi aslını bulur ve tanır. İşte, bizim tarihimiz, Türk tarihi, bu ilim belgelerine dayanır. Onun içindir ki, bizim tarih belgelerimizin her parçası, klasik sayılan kültür eserlerinin de anasıdır.

Mustafa Kemal Atatürk - Ocak 1936

EDİTÖRDEN

Merhaba,
2022 yılında Dumlupınar'a atandığımda, tarihin derin izlerini taşıyan bu topraklar için kapsamlı bir projenin hayata geçirilmesine dair içten bir sorumluluk hissettim. Kurtuluş Savaşı'nın en kritik safhalarından birine tanıklık etmiş bir bölgede, yerel halkın yaşadıklarını anlatan anıların zamana yenik düşmemesi gerektiğine inanıyordum.

Zamanla fark ettim ki, öğrencilerimizin bir kısmı bu eşsiz mirasa dair yeterli bilgiye sahip değildi. Oysa geçmişin sesi, geleceğin vicdanıdır. Tarih, sadece büyük savaşların değil; o savaşları yaşayan sıradan insanların hikâyeleriyle anlam kazanır. Yerel halkın anlatıları, bir tarih kitabının soğuk cümlelerinden çok daha fazlasını sunar: insanı, acıyı, umudu ve direnişi...

Bu dergi, sadece bir yayın değil; geçmişe duyulan vefanın, hafızayı diri tutma gayretinin, öğrencilerimizle ve Naile GÜMÜŞ öğretmenimiz ile birlikte tarihe uzattığımız bir elin ürünüdür. Dumlupınar'ın sessiz tanıklarını yeniden konuşturmak, onların sesini gelecek kuşaklara ulaştırmak istedik. Çünkü inanıyoruz ki, unutulmuş hikâyelerle değil, hatırlananlarla büyür bu topraklar.

ÖZLEM AKBUDAK

Sosyal Bilgiler Öğretmeni

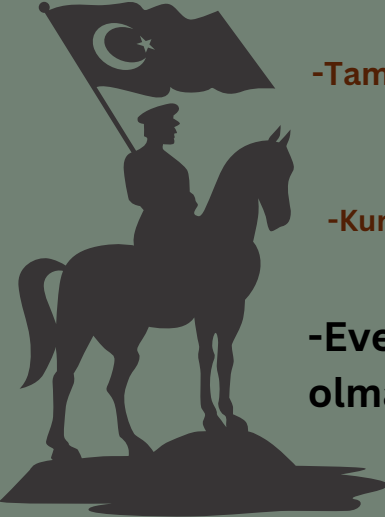

-Merhaba, bugün sizinle Kurtuluş Savaşı hakkında konuşacağız. Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

-Ben Cennet AYDIN. Doğma büyüme Hamur Köylüyüm. Ben Hamur Köy’de doğdum büyüdüm.

-Aileniz veya çevrenizden Kurtuluş Savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikaye neydi, bu hikaye sizi nasıl etkiledi?

-Benim ninem çocuklarıyla mağaraya saklanmış. Mağarada Yunan, çocuğunu emzirirken ninemi öldürmüş. çocukları (ölmüş ninemin)başında otururken Amcam bulmuş, almış gelmiş öbür köylülerle. Kadının biri de Koca Sultan derlermiş, çocuğunu uçkuruyla boğmuş, öldürmüş ekmek istiyor diye. Biz öyle duyduk, öyle büyüdük ,öyle gördük; hani hep öyle söylerdi, benim babam öyle anlatırdı.

-Tamam babanızın ismi neydi peki bu hikayeyi anlatan?

-Hasan Dinç

-Kurtuluş Savaşı'na dair hikayeler sizce toplumun birbirine olan bağlılığını güçlendirmede rol oynar mı?

-Evet rol oynar, toplumu birbirine bağlar böyle hikayeler olmasaydı geçmişimizi unutur, bağlılığımızı kaybederdik.

-Kurtuluş Savaşı'na dair hikayeler günümüzde genç nesiller için nasıl bir anlam taşımalı?

-Genç nesillerin geçmişimizi öğrenmesi, tarihini iyi bilmesi, vatanın nasıl kazanıldığını öğrenmeleri ve unutmamaları için bu hikayeler çok önemli.

-Teşekkür ederiz.

Raportaj:Gülsüm Aksu-12/A-Cennet Aksu-10/A Sınıfı

-MERHABA BUGÜN SİZİNLE KURTULUŞ SAVAŞI HAKKINDA KONUŞACAĞIZ ÖNCELİKLE KENDİNİZİ TANITIR MISINIZ?

-Kütahya Dumlupınar-Hamur
Köy'den Halil Kay.

-Ailenizden veya çevrenizden Kurtuluş Savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikayeyi anlatır mısınız ?

Dedem Halil Kay benim. O anlatıyordu eskiden Yunan Hamur Köy'ü basıyor. Yunan askerleri geldi diyerekten millet bağırışıyormuş. Yunan askerleri, kadınların ırzına geçiyorlarmış yakaladıkları zaman. Bütün kadınlar kaçıyorlarmış. Hamur Köy'ünde yayla Meşaltepe'nin arkası mevkiler var. Oralarda derelerden birisine kaçıyor kadınlar. Ninem Sultan Kay'ın kundakta ufak çocuğu varmış.

Bütün kadınlarla beraber duruyormuş. Yunan askeri köyü basıyor, çocuğun karnı aç aç, susuz ;ekmek, aş yok. Zaten o zamanlar kadında da bir şey yok. O da aç sütü yok. Yanındakiler ya bizi terk edip gideceksin ya da çocuğunu öldür; ne yapıyorsan yap, diyorlar. O da onlardan ayrılrsa Yunan askerleri ırzına geçecek diye ayrılamıyor, eski kadınların giydiği şalvarların birinde uçkur varmış, ip, onu çıkarıyor. Kendi öz çocuğunu boğuyor. Hamur Köy'den olan benim ninemden bildiğim bu.

-Konuya dair sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Var. Zafertepe- Çalköy Allıören Köyü var. ikisinin arasında Otlukçu mevkisi var. Otlukçu mevkisinde büyük ormanlık, çamlık mevki var. Türk askeri Yunan'ı bu taraftan öbür tarafa sürüyor ama Allıören mevkisinde Yunan, Türk askerini habire kırıyor.

Yunan askerleri karşıda ama görünür hedef yok. Merminin nereden geldiğini göremiyor Türkler ama Türk askeri çok sayıda top atıyormuş. Türk askerinin birisi Paşa'ya diyor ki "Paşam, Türk askeri kırılıyor,(Yunan'ın) hakkından gelemiyoruz, karşımızda hedef yok ama Türk askeri kırılıyor." diyor. "Sizin karşınızda ne var?" diyor. "Çamlık var ." diyor. Hemen o çamlığı tarıyorlar, elma armut düşer gibi Yunan askeri dökülüyor ondan sonra hakkından geliyorlar. o mevkide Akar çay var. Çay cesetle doluyor. Kan halinde çay akıyor. Burası da Kanlıköprü benim duyduğum. Bir de bu,Xbunu da dedem anlatırdı. Halil Kay.

-Teşekkür ederiz.

– İsminizi ve soyisminizi bizimle paylaşır mısınız ?

– Ayşe AYVAZ.

Savaşın

YETİM KALMIŞ ÇOCUKLARI

– Harp zamanından kalma, büyüklerinizden dinlediğiniz herhangi bir hikâye var mı?

– Harp zamanında, bir çocuk devenin üzerine yatırılmış. Çocuk çıplak, kimsesiz bir şekilde orada yatıyormuş. Birisi görmüş ve “Acaba bu çocuğa kim bakar?” demiş. Dedem de “Ben bakarım.” demiş.

– O çocuk kim? Kimsesi yok muymuş?

– Kimi kimsesi yokmuş. Annesi, askerden korktuğu için çocuğu devenin üstüne bırakıp kaçmış. Sonra dedeme göstermişler. Dedem de “Ben büyüteyim, kızım ile evlendireyim.” demiş.

– Yani kendi büyütüp, kendi kızıyla mı evlendirecekmış?

– Evet, öyle yapmış. Dedem o çocuğu büyüttü, sonra kendi kızıyla evlendirdi. Hatta kendi evladını evlatlık verip, bulduğu çocuğu büyüttü. Sonrasında halamla evlendirdi. O çocuk böylece bizim aileye katıldı.

– Hiç yabancılık çekmediniz mi?

– Hayır

– Yani tamamen siz büyüttünüz onu?

– Evet, dedem “Ben büyüteceğim.” dedi ve büyüttü. Kızına aldı, evlendirdi, hatta ona mal, mülk ve tarla da verdi.

– Peki, dedeniz harp zamanında çocuğu nasıl buldu? O sırada asker miydi?

– Hayır, adam çocuğu bırakıp kaçmış. Çocuğun ağzında emzik varmış.

– Dedeniz çocuğu nerede görüyor?

– Harman yerinde görüyor. Çocuk, düvenin üstündeymiş. Eskiden harmanlar düvenle sürülüp savrulurdu.

– Bu bağlamda gençlere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

-Ataya, yani anneye ve babaya hizmet etmeli, onları terk etmemeliler. Atalar, evlatlarını nasıl büyüttü? Ana babanın hakkı ödenmez. Ben üç çocuk büyüttüm. Hepsi beni her zaman saydı, dinledi. Ama onları kolay büyütmedim. Okula sırtımda taşıdım, çünkü eskiden araba yoktu. Çok severdim çocuklarımı.

-Bizimle röportaj yaptığınız için teşekkür ederiz.

Röportaj: Büşra Ayvaz-9/A Sınıfı

DUMLUPINAR ANADOLU LİSESİ

- Merhaba, bugün sizinle Kurtuluş Savaşı hakkında konuşacağız.
- Önce kendinizi tanıtabilir misiniz?

Sesle düşmanı püskürtme

Ben Ali İhsan Gümüş, Dumlupınar-Ağaç Köyü'ndenim. Yaşım 80. Kurtuluş Savaşı'nı gören kişilerin anlattıklarından kulaktan dolma bilgim var ama anlatanları bire bir gözüyle gören, kulağıyla duyan, yaşayanlardan işittim. 26 Ağustos günü Yunan, Afyon Kocatepe'de bozguna uğruyor. Bizim asker onu oradan sürüyor. O gün bizim köyün hemen önünde Adatepe denilen yere geliyor, orada mola veriyor. 30 Ağustos'un sabahına kadar orada kalıyor. 30 Ağustos gecesi bizim oraya bir tane bölük geliyor. Başında yüzbaşı, zabıt, çavuş, onbaşı ve biraz da eğitimsiz asker var. Askerleri de oralardan topluyorlar. Dedem ve dedemin arkadaşlarına "Siz de askersiniz." deyip onları da topluyorlar, birer tane silah veriyorlar. Her silaha da 5 tane mermi veriyorlar. Ateş etmek de yasak diyorlar. Prensipleri buymuş, yüzbaşının prensibi. Gece, Adatepe'de Kanlıdere diye bir mevki var. Üç tarafı orman, bir tarafı açık; orman yok, bir tarafında dere var. O derede ne kadar Yunan varsa mühimmatıyla orada mola vermişler. İzmir'e nereden, nasıl kaçabiliriz diye plan yapıyorlarmış. O amaçla oraya yerleştiklerini söylüyorlar. 30 Ağustos'un gecesinde de bizim oraya gelen bir bölük ve bölüğü idare edecek elemanları var: çavuş, onbaşı, bilmem kimleri, ilerlerden toplamış gelmişler. Bizim oralarda yaşı uyan, uygun olan herkese elbise falan yok; elbise sırtında ne varsa, onlar var. Birer tane silah veriyorlar herkese ve beş de mermi veriyorlar ama yüzbaşı tembih ediyor: "Ateş etmek yasak. Kendi sıkışır, bir şey yaparsa o ayrı mesele, normal ateş etmek yasak," diyor. O Kanlıdere'nin de etrafı U şeklinde, üç tarafı orman. Orta yeri de arazi, ekilip biçilen arazi. Bu arazinin olduğu yere yerleşiyorlar. Bunlar da o arazinin açık olan tarafına gece varıyorlar, kaç tane askeri varsa onların mesafesini ayarlıyorlar. Derenin ağzının açık olduğu yerde, takriben 200-250 metre bir yer, çok geniş bir yer değil, arka tarafına doğru derin.

O derin yere yerleşiyorlar. İşte üç gün orada kalıyorlar. O gün tam gecedan bunlar varıyorlar, istikamet sıralarını alıyorlar ve oraya varırken yüzbaşı diyor ki: "Bakın, burada göreviniz, her asker "Allah Allah" diye bağırarak ama Allah rızası için söylüyorum, gücün ne kadar yetiyorsa o kadar sesle bağırarak." diyor. "Tüm sesinizle bağıracaksınız, ben emir vereceğim." diyor. "Allah Allah" diye bağırınca hepsi tabii, genç insanlar, bağırma güçleri var. Tan ağarmaya başladığı zaman oluyor bu. O zamanda da ses çok gider, hepsinin sesi birleşiyor, tek bir ses çıkar gibi çıkıyor. O dereleri yıkıyor ses. Bu arada Yunanlılar, "Bizi yeşil cüppeli, ak sarıklı askerler bastı." deyip hepsi beraber oradan kalkıyorlar, kaçmaya teşebbüs ediyorlar. Fakat oraya yığıldıkları malzemeleri alamıyorlar. Her Yunan askeri, eline geçen gücü yettiği şeyleri sırtına vurup kaçıyor. Tamamen yaya olarak oradan çıkıyorlar.

Keçidere dediğimiz tarihte, Kızıltaş Deresi diye geçer, o istikamete doğru yürüyorlar. Trikopis'in bulunduğu kolordu oradan çıkınca, bizim köye doğru dönüyor, Ağaç Köy'e doğru. Ağaç Köy'den oralardan demir yolundan gitmek istiyor İzmir'e. İki tane daha kolordu, o Kanlıdere'den çıkınca Allıören'in güneyinden Kızıltaş Deresi'ni hedef alıyor, Murat Dağı istikametine gidecek. Bizim köye gelen kolordu, bizim köye tam sokulmak üzereyken, yukarıda üç tane asker beliriyor. Öncü kuvvet olduğunu söylüyorlar onların. Yanlarında komutanları zabıt diyorlar, bir astsubay, iki de er varmış. Bunlar tam köye yaklaştıkları zaman ellerinde ve sırtlarında bir tane makineli tüfek varmış. Kendilerinin görevi de öncü kuvvet, ileride ne var, ne yok; görecekler, gerideki birliklerine bildirecekler. Bizim askerin son gücü Dumlupınar mevkiinde. Çiftlik, Dumlupınar o mevkilerde. Demir yolunu muhafaza altına alıyor, demir yoluna kaçırmamak için Yunan'ı. Onların öncü birliği, üç asker. Üç Yunan askeri köyün üst tarafına, Tumbaya doğru çıkıyor. Biri diğer arkadaşlarına diyor ki: "Bu köyü tanıyorum ben. Daha önce bizim köye iâşe toplayamaya gelmiş de, bizim köyde yatmış, kalkmış. Herkes ne bulabildiyse iâşe vermiş ona. İâşeleri toplayıp orduya gönderiyor.

BEKLENMEYEN YARDIM

Bu köyün çok iyi insanı vardır." Şimdi bunlar köye girmek üzereler. Köye girersen burayı yakarlar. Burası zaten adı üstünde Ağaç Köy. Bu köyde bir tane dikili ev, bir şey kalmaz, diyor. "Gelin diyor, şuraya makineliyi kuralım." diyor. Makineliyi kuruyorlar, kolorduya karşı üç asker karşı koyuyor. O kolordu da korkuyor onların ateşinden. Sırtlarındaki ağır malzemeyi de oraya atıveriyorlar, bizim oradan Allıören istikametine, öbür iki kolordunun içine doğru gitmeye çalışıyorlar. Yalnız çok ağır silahlar atıyorlar oraya, döndükleri yere. Oraya hemen astsubay diyor: "Çocuklar silahlarını attılar, bizim bu silahlarla bir iş yapamayız. Bunların silahlarını alalım, bunların silahlarıyla ateş edelim." Hemen köye iniyorlar. Köydekileri tanıyor ya zaten. "Molla Ahmet, Hatip Ahmet, Çallı Osman diye bağılıyor." Molla Ahmet de benim dedem, onları falan tanıyor adam. Daha önceden kaldığı için. Onun sesini duyan kişiler, köyde olanlar çıkıyorlar. Çok hararetli, susadık biz diye ayrılan istiyorlar.

Bir yandan da bizimle gelin, köyün hemen alt ucuna iniyorlar. Askerlere diyor: "Şu makineleri alın, filan yere kurun bu makineleri. Oradan ateş edin." Yunan kuzeye doğru gidiyor, Allıören istikametine. Onlara ateş edecekler. Kendisi de bir tane ağır makineli buluyor. Bizim köyden yardıma gelen üç kişinin omuzuna veriyorlar. Bunu da falan yere, düz önüne hedef alabilecek bir yere kuruyor. Kendisi de bir levye demiri buluyor, kasaları o makinelinin mermilerini topluyor. Kasada o makinenin mermilerini hemen bizim köylüler sırtlanıyorlar, orada bir de çiziveriyorlar. Makineliyi kurup ayarlıyor. Onlar da yaklaşık iki kilometreye yakın, bizim köyden ayrılıyorlar. Bunlar bu şeyleri hazırlayasıya kadar. Kendi silahlarını hazırlıyorlar. Ondan sonra zabitte ateş etmeye başlıyor. Onun şeridi varmış, nasıl bir şeritse, şeridi bizim köylüler çiziveriyor. O tarif ediyor, onlar çiziyorlar. Şeridi tam oraya bağladılar mı, ikinci üçüncü şeridi çizimeye başlıyorlar onlar. O tam oradan nişan alıyor. Bir "Sıfır bakın," diyor. "Filan yerde ahlatlar falan var ya, orada kıyıda en kalabalık olan yer, oraya bakın," diyor. İpi çekiveriyor, öyle ateşleniyor makineli. Makineli bir devreye giriyor. Şeritte ne kadar şey varsa, hepsini geçiriyor. Makinelinin öbür tarafına kapçıklar doluveriyor, yığılıveriyor, diyorlar, boş kapçıklar. Hemen onun peşine ikinci şeridi hazırlıyor. Bu sefer, "Şu tarafa bakın," diyor. Yaklaşık ateş ettiği yer, iki kilometre, tabii o silahın menzilini vs. biliyor. Bir saha ateşliyor. Allıören'e doğru, tepe var, tepe yaklaşık bir kilometre. O bir kilometreyi Yunan askeri gidinceye kadar, arkadan ateş ediyor. Köylüler ona yardım ediyor. Kimisi mermi getiriyor, kimisi şerit çiziveriyor. Tepede karaltıya gelince, makineli de isabet etmiyor, çukura geldikleri zaman. "Tamam," diyorlar, "Bizim yapabileceğimiz bu kadar. Mataralarımıza biraz ayran, su dolduruverin, biraz ekmek verin," diyorlar. "Bizim görevimiz var," diyorlar. Oradan batıya doğru, Yüylük istikametine, batıya doğru çekip gidiyorlar.

-Röportaj için teşekkür ederiz.

Röportaj: Özlem Şahin - 12/A Sınıfı

DUMLUPINAR ANADOLU LİSESİ

-Kendinizi tanıtabilir misiniz?

-Dumlupınar sakinlerinden Sabahattin AKSU.

-Ailenizde veya çevrenizde Kurtuluş Savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikaye neydi?

-Annem daha yeni doğmuş.Yunanlılar geldiğinde annemi almışlar sevmek için ve 1- 2 saat sonra annemi sevip geri getirmişler ve bir torba lokumla geri getirmişler.

-Kurtuluş Savaşı'na dair hikayeler, günümüzde genç nesiller için nasıl bir anlam taşımali?

-Birbirlerine bağlansınlar ve vatana sahip çıksınlar.

-Röportaj için teşekkürler..

DUMLUPINAR ANADOLU LİSESİ

-Bugün sizinle Kurtuluş Savaşı hakkında konuşacağız. Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

-Tabi ki, ismim Sebahattin, soyismim PEKMEZ. 38 sene devlet memurluğu yaptım. 25 yıl müdürlük yaptım, en son Nüfus ve Vatandaşlık İşleri Genel Müdürlüğünde şube müdürü olarak emekli oldum.

Dumlupınarlıyım.

-Kurtuluş Savaşı hakkında size anlatılanları bizimle paylaşır mısınız?

- Kurtuluş Savaşı hakkında ben 2000 yıllarında Dumlupınar Kaymakamlığının katkılarıyla bir video çekimi yaptım. Bu video çekiminde o savaş döneminde savaşı görmüş olan kişilerle röportaj yaptım. Ve bunu Kültür Bakanlığına hediye ettim. Ve şimdi bu Kurtuluş Savaşı'nda savaşı görmüş kişilerin o dönemlerde 9-10 yaşlarında olduklarını söylediler. Biliyosun Kurtuluş Savaşı başlamadan önce Yunan 15 Mayıs 1919'da İzmir'e çıkartma yaptı. Bizim buraya gelişi, Dumlupınar'a gelişi bir seneden fazla sürdü. Bu bir sene sonra General Trikopis, bizim şu anda şehitliğin bulunduğu yerde karargahlar kurdu, onun hemen ilerisinde Küçük Oturak denilen bir yer vardır oraya doğru General Frangos'un 20 bin kişilik bir ordusu var. Bizim o zaman savaştacak fazla bir gücümüz yoktu. Biz biliyorsun Çanakkale Savaşı'ndan çıktık. Birçok savaşımlardan çıktığımız için baya gücümüz yoktu. Buraya kadar geldiler burdan hatta Sakarya'ya kadar gitmeye çalıştılar. Ama şimdi bizim başımızda bu ülkeyi bu Cumhuriyet'i bizlere hediye eden Mustafa Kemal Atatürk vardı. Mustafa Kemal Atatürk biliyorsun 26 Ağustos 1922'de Kocatepe'de Yunan'ı kovmaya başladığında dört günde Yunan bu Aslıhanlarla Alliören arasına yerleşmeye çalıştı. Kanlı Köprü dediğimiz yere yani ben bunları nerden biliyorum, o dönem yaptığım ropörtajda ki yaşayan kişilerin kendi ağızlarından duydum. Kendileri söylediler. Şimdi Atatürk Yunan kaçacak diye bizim Türk ordusunu gönderdi. Mesela 30 Ağustos zamanı yağmur yağar mı ama o kadar büyük bir yağmur yağdı ki, şimdi bizim atlı birliğimiz Fahrettin Altay'ın atlı birliği bu tarafa hücum etmeye başladı.

Diğer topçu birliklerimiz, Küçükaslıhanlar üstünden yani Büyükaslıhanlar ve Küçükaslıhanlar'ın arasında Yunan birliklerini gördüklerinde ulakta ulaşamıyor ulaşamadığı için de veriyor topu, topu vermeye başlayınca onlara toplu katliam yapılıyor yani Yunanlılar ölmeye başlıyorlar hatta yağmurla birlikte Kanlı Köprü denmesinin sebebi cesetlerin yağmurla birlikte kan alıp götürüyor. Şimdi o dönemde yaşlı bir kadından duymuştum, sabaha karşı diyor yani kara keçi gibi Yunanlılar kaçmaya başladılar diyor İzmir'e doğru yani o zaman miğferler var ya miğferler siyah miğfer olduğu için o öyle zannediyor kara keçi gibi diyor hatta o savaş esnasında o hengamede bir tane çocuk kalıyor Alliören de belki çoğu bilmez bunu mesela o çocuğun adında gevur Ali koyuyorlar 30 yaşına kadar Alliören'de yaşıyor ondan sonra gidiyor Yunanistan'a. Yine bizimkiler o kadar merhametli ki bu çocuğu öldürmüyorlar yani şimdi 30 Ağustos 1922'de Yunan'ı tamamen burdan defediyor sonra o gece General Frangos'la birlikte o top atışlarını gördüğü için General Frangos'la birlikte Trikopis birleşiyor şimdi bizim bu bizim Karagöl dediğimiz mevkiden Ağaçköy'ün üstüne doğru şöyle kontrole gidiyor vakstaki alev gibi yeri var her taraf ondan sonra geri kaçıyor bizim askerde onları sıkıştırmaya başlayınca bu Uşak Göğem'de Trikopis'le birlikte General Frango'yu felan yakalıyorlar bizim askerlerimiz yakalıyor hatta öldürceklermiş o zamanlar bizim Kütahya'nın bir albayı Asım Gündüz tanıyor bunları askerlere diyor ki, öldürmeyin bunları Atatürk'e götürelim 1 Eylülde Uşak'ta Atatürk'ün huzuruna çıkarıyor Trikopis'i zaten 9 Eylül'de de Yunan tamamen denize dökülmüş oluyor İzmir'de.

-Kurtuluş Savaşı'na dair hikayeler sizce toplumun birbirine olan bağlılığını güçlendirmede rol oynar mı?

-Tabi oynar, oynamaması mümkün değil çünkü o dönemde yoktan var edildi yani hiç bir şey yokken yani şimdi bugün düşünüyorsun da küçük bir ilçenin nüfusu hemen hemen 10 bin o zaman Ankara'nın nüfusu 10 bindi. Yani Türkiye'nin genel nüfusu 10 milyondur yani şuanda 85 milyonu geçtik ya hiç bir şey yoktu yani bu tür şeyler aslında anlatılsa yani yeni yetişen nesillere anlatılsa daha güçlü olur insanların birbirlerine bağı artar, daha güzel olur, insanların saygısı birbirine daha fazla olur yani.

**Kurtuluş Savaşına dair hikayeler günümüzdeki genç nesiller için nasıl bir anlam taşımaktadır?*

- Valla şimdi normalde anlatılması lazım, yani okullarda anlatılması lazım ,şimdi üniversitelerde anlatılması lazım, en önemlisi ilkokul bir de anlatılması lazım. Bizim Kurtuluş Savaşını, Çanakkale Savaşını; bunları anlatmamız lazım ilkokulda çocuğa aşılamamız lazım. Milliyetçi, Cumhuriyetçi yani hem milliyetçi olacak hem Cumhuriyetçi olacak hem halkçı olacak yani, doğru söyleyecek;yalan söylemeyecek yani.

**Konuya dair sizin söylemek, eklemek istediğiniz bir şey var mıdır?*

- Ekleyecek bir şeyim yok, yani normal şartlarda bayramlarda falan bunlar aslında bir piyes şeklinde canlandırılması lazım.

**Evet şimdi bayramlar öyle değil.*

- Bayramlar şimdi iyice yavanlaştı.

**Evet gelen yok giden yok.*

- Yani bayramlarda bunları bir kısa skeç halinde piyes yapılması lazım .

**Evet*

- Çocuklara o havayı solutmak gerekiyor.

**Teşekkür ederiz.*

- Rica ederim bir etkimiz olduysa ne mutlu bize.

Röportaj:Ayşenur Kaya-11/A Sınıfı

BİR YETİM ÇOCUK

-Merhaba bugün sizinle Kurtuluş Savaşı hakkında konuşacağız. Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

-Ben Hacer ŞAHİN,Küçükaslıhanlar'da yaşamaktayım.

-Aileniz veya çevrenizden duyduğunuz Kurtuluş Savaşı hakkında hikayeler var mı?

Babaannemden duyduğum bir hikâye var. Gerçek olduğu için beni çok etkiledi. Ninem, Hamur Köyü'nde yaşıyormuş. Afyon tarafından gelmekte olan düşmanı görünce Hamur köylüleri kaçmaya başlamış. Düşman köye gelip yakmaya başlamış.

Ninem o sırada küçük olduğu için ailesi, onu kümese tavukların arasına saklayıp kaçmış. Ninem orada, kendi başına kalmış. Başkalarının çocukları da kalmış; köyde birçok çocuk geride bırakılmış.

Düşman köyü yakarken bir yandan da ne bulurlarsa toplamaya başlamışlar: yiyecek, içecek, değerli ne varsa... Evleri ve kümesleri tek tek aramışlar. Tavukları toplarken, ninemi fark etmişler. Süngüyle iterek onu ileriye doğru itmişler. "Bu çocuk küçük, ne yapacağız bu veledi?" demişler. Ninem orada öylece kalmış.

Düşman, köyü yaka yaka Çalköy'e kadar ilerlemiş. Çalköy'de Türk askeri düşmana karşılık vermiş. Kanlı Köprü'ye kadar varmışlar. Köprüde çarpışma yaşanmış, köprü kırılmış ve su yerine kan akmış.

Düşman, burada sayıca az kalınca geri çekilmeye başlamış. İzmir'e doğru kaçarken Büyükaslıhanlar ve Küçükaslıhanlar köylerini de yaka yaka geçmişler. Önlerine çıkan gençlere saldırmışlar; kadın, erkek ayırmadan işkence etmişler, kadınlara tecavüz etmeye başlamışlar.

Kadınlar ve yaşlılar, kendilerini korumak için yüzlerine pislik sürmüşler; saklanmış, gizlenmişler. Yine de bazıları yakalanmış; ölen ölmüş, kalan kalmış.

Ninemi de oradan birileri alıp bizim Küçükaslıhanlar Köyü'ne getirmiş. Burada köylüler onu sahiplenmiş, büyütmüşler. Sonra evlenmiş.

Ninemin anlattıkları bu kadardı. Ben ondan ancak bu kadarını dinleyebildim.

-Kurtuluş Savaşı'na dair hikayeler sizce toplumun birbirine olan bağlılığını güçlendirir mi?

Güçlendirir. Çünkü bu, gerçek bir hikâyedir ve gerçekler öğrenilmelidir. Gençlere de mutlaka öğretilmelidir. Eskiden dinlediğimiz hikâyeler gerçektir, bu yüzden çok etkilenirdik.

Şimdi de gençlerin bu tür hikâyeleri dinlemesini istiyorum.Okullarda anlatılmalı, gerçekler yaşatılmalıdır. Tiyatro gibi, sahici bir şekilde gösterilmeli, ders olarak sunulmalıdır. Biz bu tür derslerle büyüdük, bugünlere öyle geldik. Gençlerimizin de aynı şekilde devam etmesini istiyorum..

-Teşekkür ederiz.

Röportaj:Gülser Altın-11/A/ Umut Altın-9/A

-Merhaba, bugün sizinle Kurtuluş Savaşı hakkında konuşacağız. Kendinizi tanıtır mısınız?

-Merhaba, ben Mehmet Ali IŞIK Dumlupınar merkezde oturmaktayım.

- Aileniz veya çevrenizden Kurtuluş Savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikaye neydi? Bu hikaye sizi nasıl etkiledi?

-Benim çocukluğumda yaşlı dedem vardı, Osman Çavuş ismi. Yunanın buraya gelip onlara işkence ettiklerini anlatır, onunla beraber ağlaşırdık. Onlara yapmadıkları kalmamış, geldiklerinde canlı hayvan; koyun, kuzu, tavuğa varasıya ellerinden toplamış; almışlar. Bir tane ineği gizlemişler, saklamışlar. Dışarıdan ineğin yanına girilen kapıyı örmüşler, Yunan bulamasın diye. Oturdıkları odadan ineğin yanına inip çıkmak için delik açmışlar. Oradan inip çıkıp ineğin yemini veriyor, sütünü sağıp çocuklarına süt içiriyorlarmış. Ama maalesef sonunda yine Yunan bir tek ineği de bulup ellerinden almış. Ve daha neleri? Eskiden tren katı yakıtla çalışıyormuş. Şimdiki göletin olduğu yerden istasyona kadar Dumlupınar halkına sırtlarında meşe ağır odun taşıttırıyorlarmış. Dedemgil, 3 oğlan kardeşmiş. Büyükleri Osman Çavuş, benim dedem. Odun getirirlerken Yunan askeri aynı yol güzergahında bulunan Mahmut Çeşme'nin yanında önlerine geçiyor. Onları dövmeye başlıyor. Lan oğlum ben neden dövdüklerini de bilmiyorum ama bizi çok aşırı dövdüler diye anlatırdı ve ağlamaktan zor anlatırdı. Dedem büyükleri olduğu için öbür iki kardeşini altına saklıyor, gizliyor, tavuğun yavrusunu gizlediği gibi. Ama dedemi kendinden geçinceye kadar dövüyorlar.

Ve oradan odunu istasyona kadar taşıttırıyorlar. Dedemi Yunan askerleri devamlı ararmış. Obasında dedemin atı devamlı binmeye hazır, eyeri üzerinde beklermiş. Ona bazıları haber iletirmiş. Yunan askerleri seni arıyor diye. Bu haberi duydu mu atına binip dağlara kaçarmış dedem. Devamlı baskın yaparlarmış eve. Bizim dedemin komutanına ve Dumlupınar'daki Türk komutanlara da baskı yapmış Yunan. Dedemi istemişler. Onlar da maalesef tarihini ben hatırlamıyorum.

Şu tarihte sabah vakti, seher vakti maalesef şehit düştü. Öyle bir asker bize de lazım deyip onlara bir rapor veriyor. Dedem ondan sonra kurtuluyor, aramaktan kurtuluyor.

Dedem askerde süvariymiş.

Dumlupınar anıtında çizilen süvari bölüğünün komutanı Fahrettin Altay, dedemin komutanıymış. Fahrettin Altay, ben çok küçüktüm buraya geldiğini hatırlıyorum. 30 Ağustos kutlamalarında. Buraya geldi ihtiyar, dedem de tabii ki çok ihtiyar. Burada sarıldılar, tanıştılar ve eski anılarını hatırladık. İkisi beraber ağlaştılar. Onun çevresinde bütün Dumlupınar da ağladı. Savaştığı yerlerde düşman kurşunuyla altında üç tane at öldüğünü.

Kendinin elbiselerinde, başındaki kalpağında mermi izleri olduğunu. Oğlum benim 6-7 tane kurşun deliği elbisemde, kalp ağımda, başımdaki kalpağımda vardı ama Allah beni korudu. Kendime hiçbir kurşun isabet etmedi diye anlatırdı. Çok güç durumlarda savaştıklarını, kendi atlarına yedirdikleri arpanın hayvandan dışkısıyla çıkanını toplayıp kavurup yediklerini anlatır ağlardı. Bir seferinde de düşman mevzine alıyorlar, mevziye geldiklerinde yaralı düşman askeri varmış. Dedemin dizine süngü saplıyor, dizindeki süngü izini bize gösterirdi. Oğlum biz bu memleketi böyle kazandık, bu bayrağa bu vatana sahip çıkardık der ve ağlardı.

-Kurtuluş savaşına dair hikayeler, sizce toplumun birbirine olan bağlılığını güçlendirmede rol oynar mı?

Oynamaz olur mu? İnsan bu kadar acıları duyunca, hele hele büyüklerinin gözyaşını döktüğünü görünce, vatanına, milletine ve birbirine daha iyi sarılmasına vesile oluyor.

Gençlerimizin tarihlerini daha güzel öğrenmesine, vatanına ve bayrağına daha bağlı nesiller yetişmesine vesile olur.

Anlatacaklarım bu kadar tüm geçmişlerimize ve bu vatani bizlere bırakan şehitlerimize, gazilerimize dualarımızı esirgemeyip mekanlarının cennet olması dileğiyle Allah'a emanet ediyoruz.

-Teşekkür ederim bana bu konuda yardımcı olduğunuz için.

-Bir şey değil.

-Teşekkür ederiz.

Raportaj:Gülsüm Işık-11/A Sınıfı

Yunan askerlerinin yemek kazanına top atılması

-Merhaba, bugün sizinle Kurtuluş Savaşı hakkında konuşacağız.
Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

• Ben Döne DOĞAN.

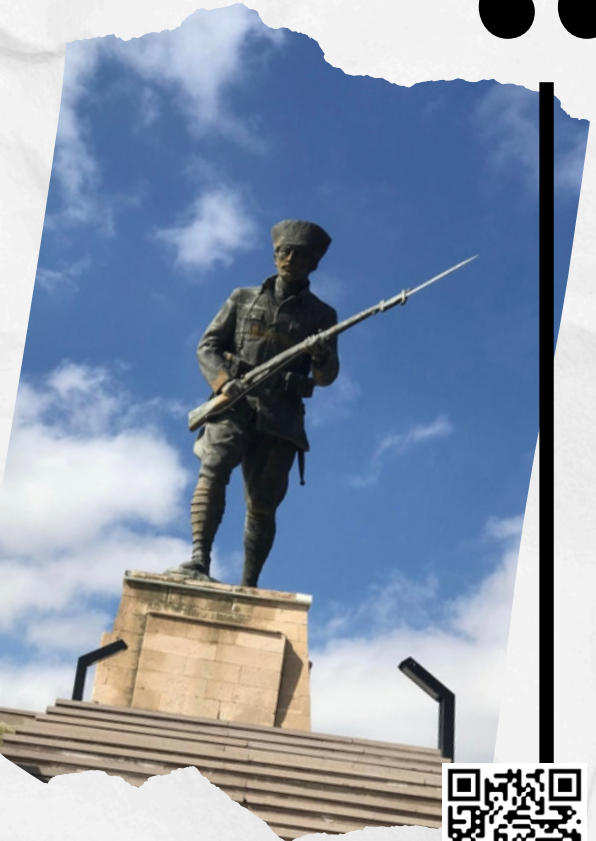

-Aileniz veya çevrenizden Kurtuluş Savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikâye neydi? Bizimle paylaşır mısınız?

“

-Yunan orduları buraya gelmiş, bizlerin evlerini, damlarını yıkmış, gitmiş. Bizim asker tekkeden çıkmış, Kanlı Köprü'nün yanına gitmiş ve Yunanlıların yemek kazanına top atmıştır. Yunan'ı yıkmış. Yunan oradan, Kanlı Köprü'den Keçillere doğru gitmiş. Oradan bizim asker, Yunan askerini 9 günde denize dökmüş.

-Teşekkür ederiz.

Röportaj: Ayşe Yılmaz-9/A Sınıfı

-Merhaba bugün sizinle Kurtuluş Savaşı hakkında konuşacağız, öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

- Tabi merhabalar Yunus YEŞİLPINAR Dumlupınar merkezde ikamet ediyorum.

-Kurtuluş Savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikayeyi anlatır mısınız?

**- Şimdi tabi burda bir kaç etkileyici hikaye var ama en böyle akılda kalan ve günümüzde artık tabi bunun kısa filmleri de çekilmiş olan " Baba Oğul " Anıtımızın hikayesi var. Dumlupınar Şehitliğindeki bir anıtımız. Çetmili Kara Ali Çavuş'un hikayesidir bu. Kendisi aslen Konya Beyşehir'e bağlı Çetmi Köyü'nden 1911 yılında Balkan Savaşlarına katılmak üzere evden ayrıldığında 9 yaşında Mehmet isminde bir oğlu var, onu bırakıp evden ayrılır. Tabi ilk katıldığı Balkan Savaşlarında tek kolunu kaybeder ve daha sonra işte Yemen, Haliçya, Kafkasya, Hicaz cephelerinde savaştıktan sonra da en son artık buraya Dumlupınar'a Kurtuluş Savaşı'na, Meydan Muharebesi'ne, katılmak üzere gelir. Çetmili Kara Ali Çavuş
Evet**

- Tabi o zaman 1911 yılında bıraktığı Mehmet artık büyümüş 1922 yılında 19 yaşlarına gelmiş ve kendisi de Alay Sancağına katılarak Süvari Birliklerine katılıyor. Fahrettin Altay komutasında 5. Kafkas tümenine ve ilk cepheye gittiği andan itibaren her yerde babasını arıyor çünkü Çetmili Kara Ali Çavuş 1911'den 1922 yılına kadar evine gidememiş ve tabi ailesinin de sağ mı şehit mi düştüğünden de haberi yok. Tabi cepheye geldiğinde dediğim gibi her yerde Mehmet babasını arıyor; nerde olduğunu, babasını tanıyan var mı, diye Çetmili Kara Ali Çavuş'u soruyor. En son artık Çetmili Kara Ali Çavuş'u tanıyan askerlerden bir tanesi genç bir çocuğun günlerdir kendisini aradığını söyleyince gidiyor ve konuşmaya başlıyorlar. Aslında karşısında duran 11 yıldır görmediği oğlu Mehmet. Baba oğul burada buluşuyorlar tesadüf eseri tabi. Mehmet sormuş babası anlatmış, babası sormuş Mehmet anlatmış en son tabi bu süre zarfında Çetmili Kara Ali Çavuş oğlundan cevapları duyunca ve oğlu olduğunu anlayınca da gözleri doluyor ve yaşlar damlamaya başlıyor ve en son künyesini göstererek ben senin babanım diyor. 11 yıllık özlem burada Dumlupınar da son buluyor.

- Bir rivayete göre geceyi beraber geçirip askerle beraber ateş başında sabah çıkan çatışmada şehit düşüyor, bir rivayete göre de kısa süre sonra sırtından ağır bir Yunan kurşunu alıyor, yarası ağır yerde yatıyor oğlu Mehmet koşup gittiğinde babasını kucağına alıyor ve belli bir süre sonra da oğlunun kucağında şehit düşüyor.

-Kurtuluş Savaşına dair hikayeler sizce toplumun birbirine olan bağlılığını güçlendirmede rol oynar mı?

- Tabi özellikle küçük yaştaki ortaokul seviyesindeki çocuklarda tabi büyük bir rol oynuyor. Tabi genç, biraz yaş olarak ilerleyen seviyede örnek veriyorum 40'lı 50'li ya da 30'lu yaşlardan sonraki kesimlerde biraz daha fazla etki yapıyor çünkü o bilinçle geliyorlar buraya.

Şimdi biz burdaki savaşı anlatırken gelen ziyaretçiler savaşıla ilgili bilgi edinirken burada hikayeler anlatıldığında bir anda herkesin dikkati oraya toplanıyor. Hikayeler burdaki savaşı daha iyi anlatıyor, özellikle genç yaştaki ve küçük nesile artık daha yaş olarak küçük nesile daha fazla etki yapıyor.

Hani burda tabi çok hikayeler çok büyük. Bir savaş geçmiş burda Yunanların en büyük kaybı olan yerdeyiz .Dumlupınar'dayız.Tabi bizim şehitlerimiz de var bu topraklarda. Yunanların tabi eziyeti de çok fazla burada, Dumlupınar topraklarında. Bunu artık bilerek bu düşünceyle de gelecek nesillerin de bu bilinçle artık yoluna devam etmesi, bu topraklarımıza, milletimize sahip çıkması gerekiyor.

-Teşekkür ederiz.

Röportaj: Hanife Keylan-9/A Sınıfı

DUMLUPINAR ANADOLU LİSESİ

-Merhaba kendinizi tanıtır mısınız?

-Arif ŞAHİNKAYA. Büyükaslıhanlar Köyü'nde yaşıyorum.

-Kurtuluş Savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikaye neydi?

-Yunan burada bombardımandan kaçarken 23. Piyade Alayının karargâhları buradaymış. Şimdi Nazıf'ın üstünde Yunan giderken buraya top mermisi atıyor. Buraya top mermisi attığında bayrağın olduğu yerde karargâh varmış. Borozancı hücum borusunu çalarken işte orada bayrağın olduğu yerde vuruluyor. Yuvarlana yuvarlana şu anki bulunduğumuz yere geliyor. Bana anlatan yaşlılardan edindiğim bilgiye göre bir gün sonra şehidimizi Aziz Dede diye bir vatandaş buraya borazaniyle birlikte defnediyor.

Şimdi gelelim ulaştırma habercimizin şu an mezarının başındayız. Şimdi bunlar altı kişiler. Simav istikametinden haber ulaştırma ulaştırma ulaştırma buraya kadar geliyorlar. Bu beşinci şehidimiz kalan o bir kişi altıncı kişiye bunu ne yapıp edip birliğe ulaştıracaksın diye arkadaşına söylüyor ve burada şehit düşüyor. Arkadaşı da şehidimizden aldığı yazıyı direk Nazıf'dan götürüyor boğazdan, Kanlı Köprü'den dolaşarak birlik olan Zafertepe Çalköy 30 Ağustos'daki komutanlara bu haberi ulaştırıyor. Şehidimiz burada. Diğer şehitlerin kabirleri nerede bilinmemektedir. Simav tarafından belli bölgelerde şehit düşe düşe en son kişinin bu olduğu biliniyor.

Yunan burada 30 Ağustos'da bozguna uğradığında 30 Ağustos, Nazıf'ın üstü, Küçükada, Avlunkaya, Karapınar yüzünden Keçililer boğazına doğru yakıp yıkarak gitmiştir. Şimdi Keçiler Köyü adını nereden aldı size ben onu anlatayım. Keçiler Köyü adını şöyle aldı: Bizim Türk askeri Yunan'ı önüne katıp kovaladığında o bölgede durdurdu. Yani 23. Alay buradan kontrollü bir şekilde Zafertepe Çalköy'ü , 64. Alay o da oradan bu boğazı yüzbaşı zabt ediyor. Arkada Yunan önde Türk askeri ile Yunan askeri bu boğazdan Keçililer boğazına gireyim derken bizim oranın komutanı çevre köylerden toplayabildiği kadar keçi topluyor. Bu keçilerin boynuzlarına mum bağlıyor. Gece olduğunda salıyor düşman askerin üzerine. Düşman askeri de bunlar düşman askeridir diye geri dönüp ateş ediyor. Türk askerinin başındaki komutan şimdi sıra bizde deyip Türk askerine emir veriyor vuruşun diyor. Keçiler boğazından oradan Oysu Çukurören oradan Gediz tarafından denize döküyor. Keçiler Köyü de adını buradan alıyor. Şimdiki adı Yeşilyurt tabi.

-Teşekkür ederiz.

Röportaj:Baran Doğan 11-A
Umut Doğan 10-A
Berkay Aslan 9-A

DUMLUPINAR ANADOLU LİSESİ

Merhaba, bugün sizinle Kurtuluş Savaşı hakkında konuşacağız. Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba, ben Esra GÜNGÖR.
Dumlupınarlıyım , Dumlupınar'da yaşıyorum.

-Kurtuluş savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikaye neydi?

- Hikayemden önce Kurtuluş Savaşı hakkında kısa bir bilgi versem, vaktin varsa.

—Tabi ki, memnuniyetle dinliyorum sizi.

-Birinci Dünya Savaşı'nda, Mondros Ateşkes Antlaşması ile Osmanlı Devletinin yenilgisi resmen belirlenmiş oldu ve Anadolu bir işgale açık hale gelmiştir. Anadolu'da Ege Bölgesi'ni Yunanlılar almak istemektedirler ve bu işgale İzmir'den başlamışlardır. İzmir'in işgaline de Hasan Tahsin tepki olarak, Yunanlılara kurşun atmasıyla Kurtuluş Savaşı başlamıştır. Kurtuluş Savaşı 1919'da başlayıp, 3 yıl 3 ay 21 gün sürmüştür. Kurtuluş Savaşı'nın seyrini Büyük Taarruz değiştirmiştir. Büyük Taarruz , 22 Ağustos 1922'de Kocatepe'den başlayıp, 30 Ağustos 1922'de Dumlupınar'da zaferle taçlandırılmıştır. Büyük Taarruz başlangıcını ise, Mustafa Kemal Atatürk, Fevzi Çakmak ve İsmet İnönü 3 büyük komutan Dumlupınar'da taarruz ateşi yakarak Büyük Taarruz projesini başlatmışlardır.

ıslak

TOPRAK

-Şimdi hikayeye gelince, burada yaşanmış o kadar çok hikaye var ki, her karışında ayrı hikayeler var ancak beni çok etkileyen bir hikaye, Islak Toprak. Islak Toprak, Cafer Gazi Türbesi olarak bildiğimiz ancak günümüzde Dumlupınar Şehitliği olan şehitliğin arka tarafında tren yolunun geçtiği bölgededir. Bu bölgede, Türkler Yunan askerlerine pusu kurmak için bir grup askerimizi orada konumlanmışlardır. Ancak günler süren açlık, susuzluk, yorgunluk sebebiyle askerlerimiz halüsinasyonlar görmeye başlamışlardır. Gecenin kör karanlığında trenin gelen ışığı ve sesiyle askerlerin içerisinden bir tanesi trene karşı mücadeleye koşmuştur. Bunu gören diğer askerler peşinden gitmişlerdir. Trenin yoluna bir sürü asker çıkmasıyla bütün askerlerimiz orada şehit olmuşlardır. Burada nehir gibi askerlerimizin kanı akmıştır ve bu, o günden bugüne kadar toprak, yazın en çorak alnında dahi kan kokmaktadır. Hala daha rivayete göre kan kokusu hissedilmektedir. Hala daha da o toprak nemini korumaktadır. Bugün o toprak basılmasın üzerine diye taşlarla Türk bayrağı yapılarak koruma altına alınmıştır.

- Kurtuluş Savaşı'na dair hikayeler sizce toplumsal bağ güçlendirmede rol oynar mı?

Tabi ki. Çünkü Kurtuluş Savaşı, bütün milleti birbirine bağlayan bir mücadeledir başlı başına. Kurtuluş Savaşı kadın, erkek, genç, yaşlı, çocuk, demeden Türk askerlerine destek olarak bir yiğitlik ve beraberliğin simgesidir. Bu sebeple bize her zaman bir birlik ve beraberliğin mesajını vermektedir.

Gençlerimizde milli şuurun oluşması için çok büyük bir önem taşımaktadır. Yani bu toprakların nasıl kazanıldığını, bastığımız toprakların kolay kolay kazanılmadığını, hepsinin ayrı hikayelerle, yarım kalmış öykülerle kazanıldığını bilince, memleketimize daha çok sahip çıkar, vatanımıza daha çok sahip çıkar gençlerimiz.

-Teşekkür ederiz.

- Merhaba kendinizi tanıtır mısınız?

-Ben Küçükaslıhanlar'da yaşıyorum.
Haliloğlu Şaban KAYA, 1939
doğumluyum.

-Aileniz veya çevrenizden Kurtuluş Savaşı hakkında duyduğunuz en etkileyici hikaye nedir?

- Babamdan dinlediğime göre, babam 1895'li. Balkan Harbi'ne gitmiş, esir düşmüş. 7 sene Balkanlar'da esir kalmış. Oradan geldikten sonra, Bulgarya 'ya kaçmış. Bulgarya'dan Türkiye'ye, 32 günde gelmiş yayan geceleri yol almış. Buraya geldiğinde bakmış, Yunan, burayı işgal etmiş. Dumlupınar çevresini sarmış, Ankara'ya kadar ilerlemiş. Sakarya, İnönü, yani bu Anadolu'yu Yunan işgal altına almış. Babam eve gelmiş, bakmış. O zaman daha bekar, bizim eve Yunanlar telefon kullanmak için tesis kurmuşlar. Bir an oradan, Yunanların sesini duymuş, aşağıya ambarın altında saklanmış bir gece. Oradan dedemin yanına gitmiş babam, tabi delikanlı. Eve geliyor tabi askerden de, ta orlarda . 7 sene askerde kaldı, mektup yok, haber yok, telefon yok. Orada Halil geldi, Halil geldi, amcam da dedemin kardeşi muhtarmış. Amcam da, halamgiller filan, Halil şöyle oldu, böyle oldu deyişin (diyince), amcam seslenmeyin demiş. 3-5 gün babam evde saklandıktan sonra dışarı çıkmış. Çıktıktan sonra koyunu götürüvereyim diyor, bizim tekke mevkiisi varmış. Yunanların orada birliği varmış. Oradan Yunan babama koyununun içinde asker getiriyor, diye, babama ateş etmiş. Makineliyle taramış ve babamın kalçasından kurşun silmiş, geçmiş. Sargı bezinlen sarıyor, bir iki gün geçiyor. Tabi Yunanın bu Atatürk Samsun'a çıktığında, Türkiye'nin askerliği, gençlerinin altına alıpta öne sürmek için, kendine göre bir haberler yayılıyor. O arada dedem rahmetlik de diyor ki babama, oğlum ben sana hakkımı helal etmem. Yunan herifleri varmış. Ondan bir çift öküz vermiş dedem. Bir tane at almış, bir de Yunan Efelerinden silah almış. Babamı Sakarya'ya doğru Eskişehir tarafına, dedem yollamış git süvariye katıl diye. O arada, babam rahmetli, katılıyor. Tekrar bizim süvari yine bozulmuş. Nasıl bozulduysa, babam orada birine atı hediye ediyor, silahını veriyor. Tekrar buraya geliyor. Buraya geldiğinde zaten Yunan biraz bozulmuş, İzmir'e doğru kovalıyorlarmış mesela, Adatepe'den. O arada, dedem ve babam rahmetli bu şekilde askerliğini geçirmiş yavrum. Ama sen askerde birlik birlik dedin de, bir de büyükler odalarda anlatırdı, bizim köyden en azından yedi sekiz kişi Çanakkale Harbi'nde kalmış. Oraya gittiklerinde, büyüklerden duyduğum yavrum bu.

-Teşekkür ederiz.

Röportaj:Meryem Çekiç-9/A Sınıfı

-Merhaba kendinizi tanıtır mısınız?

**-Ben Halil İbrahim Taşar.Dumlupınarlıyım.
Emekli Astsubayım.Size Dumlupınar tarihi hakkında
bir şeyler söylemek isterim.**

DUMLUPINARIMIZI TANIYALIM

DUMLUPINAR: YURDUMUZUN İSTİLAYA UĞRADIĞI O KARA GÜNLERDE ECDADIMIZIN, DUMLUPUNAR GELDİK SANA YÜZ SÜRMEYE TOPRAĞINA DUMLUPINAR SUYUN KEVSER, ARMAĞANIN BÜYÜK ZAFER DIYE DESTANLAR YAZDIĞI YERDİR.

DUMLUPUNAR: SEMALARINDA 137 BİN ŞEHİDİMİZİN RUHUNUN DOLAŞTIĞI, TOPRAKLARINDA DA BU 137 BİN ŞEHİDİN BEDENLERİNİN BARINDIĞI YERDİR.

DUMLUPINAR: TÜRK MİLLETİNİN SEVİNDİĞİ, TÜRK ORDUSUNUN ÖVÜNDÜĞÜ; YUNAN MİLLETİNİN DÖVÜLDÜĞÜ, YUNAN ORDUSUNUN DA DÖVÜLDÜĞÜ YERDİR.

DUMLUPINAR: ÇANAKKALE MUHAREBESİNDEN SONRA, İKİNCİ KEZ EMPERYALİST GÜÇLERE KARŞI TÜRK YUMRUĞUNUN VURULDUĞU, TÜRKÜN ŞANININ DÜNYAYA DUYULDUĞU YERDİR.

DUMLUPINAR: ÇANAKKALE NARA BURNUNDA YATAN İÇİNDE 83 DENİZCİ ŞEHİDİMİZİN BULUNDUĞU DENİZALTIMIZA VERİLEN İSİMDİR.

DUMLUPINAR: İLİMİZDE VE İLÇEMİZDE FAALİYETTE BULUNAN, İRFAN YUVASI ÜNİVERSİTEMİZE VERİLEN İSİMDİR.

DUMLUPINAR: BAŞKOMUTAN MUSTAFA KEMAL'İN TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ ORDULARINA: "ORDULAR, İLK HEDEFİNİZ AKDENİZ İLERİ!" TARİHİ EMRİNİ VERDİĞİ YERDİR.

DUMLUPINAR: 30 AĞUSTOS 1922 TARİHİNDE BU TOPRAKLARDA ŞHADET MERTEBESİNE ERİŞEN YANİ ŞEHİT OLAN 137 BİN ŞEHİDİMİZİN ELİNDEN GENÇ TÜRK DEVLETİNİN YANİ TÜRKİYE CUMHURİYETİN ŞHADET NAMESİNİ ALDIĞI YERDİR.

DUMLUPINAR: BAŞKOMUTAN GAZİ MUSTAFA KEMAL'E 30 AĞUSTOS 1922 TARİHİNDE TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ ORDULARINI BU TOPRAKLARDA KESİN ZAFERE GÖTÜRDÜĞÜ İÇİN KENDİSİNE ATATÜRK SOYİSMİNİN VERİLMESİNE VESİLE OLAN YERDİR.

DUMLUPINAR: HER AKLI SELİM SAHİBİ TÜRK VATANDASININ İLÇE ŞEHİTLİĞİMİZDE BULUNAN ŞEHİT BABA VE OĞUL ANITINI ZİYARETİ ANINDA GÖZLERİNİN YAŞARDIĞI YERDİR.

DUMLUPINAR: BİZİMDİR, SORUNLARI HEPİMİZİNDİR. CUMHURİYET FAZİLET, BU SAVAŞLARIN ÖYKÜSÜ BİR YAŞAM SAVASIDIR. SELAM DUMLUPINARDAN "CANAKKALE GEÇİLMEZ." DİYEREK CANLARINI FEDA EDEN 253 BİN ŞEHİDİMİZE; SELAM DUMLUPINAR AŞILMAZ DİYEREK NAM SALAN 137 BİN YİĞİDİMİZE. SELAM DUMLUPINAR'DAKİ BABA İLE ŞEHİT OĞLUNA, SELAM. CUMHURİYETİMİZİN TEMELLERİ DUMUPINAR'DA BÜTÜN SEHİTLERİMİZİN KANLARI SAYESİNDE ATILDI. HALKIMIZ BU TÖRENLERE KADIN ERKEK, GEN YAŞLI HEP BERABER KATILDI. TEMELLERİ DUMLUPINARDA ATILAN, TAÇLANDIRILAN CUMHURİYETİMİZE BİNLERCE DEFA SELAM.

- Kurtuluş Savaşı hakkında anlatılan bir anıyı paylaşır mısınız?

-şimdi şöyle anlatayım: Yunan askerleri bizim Türk halkıyla burda haşır neşir olanlar da olmuş. Yani zarar vermemişler halkımıza. Son günlerde artık bu askerler etrafları çevrilmiş saklanmak mecburiyetinde kalmışlar. Bizim Merkez Cami'nin tavanına çıkmışlar. Yukarıdaki çatı katına çıkmışlar ve burda 3-5 gün kalmışlar. Açlıktan olacak bunlar aşağıya inip teslim olmuşlar. Bunlar 8- 9 kişilermiş. Zamanında halkımız bunlara eziyet falan etmemiş. Kendiliklerin çekip gitmişler Yunanların olduğu merkez istikamette yürüyerek oradaki birliklere katılmışlar. Böyle bir anım var yani. Bu anıyı benden başka halkımızdan da bilenler de vardır.

-Teşekkür ederiz.

-Ben teşekkür ederim faydalı olabildiysem ne mutlu bana.

Röportaj:Hamide UÇAR-9/A Sınıfı

DÜMLUPINAR ANADOLU LİSESİ

Sevgili dinleyicilerim,

Size Yunan harbinden kalan öğrendiğimiz aklımızda kalan hadiseleri ninemizden dedemizden annemizden babamızdan gördüğümüz duyduğumuz hadiseleri anlatacağım.

Ben Dumlupınar'dan Mahmut Yılmaz, 1933 doğumlu 93 yaşımdayım. Yunan Türkiye'ye geldiğinde olmadıkları şeyleri yaptıkları hadiseleri anlatacağım.

Dumlupınar Afyon arasında birliklerini yerleştiren Yunan askerleri Dumlupınar'da etrafındaki köylerde olmadık hadiseler yaptılar. Evlerde yiyecek içecek koymadılar, evlere girerler çabuk çabuk 3 yumurta bir tavuk derler, köylülerde tavuk, koyun, kuzu, inek, dana bırakmadılar. Vatandaşın çekmediği eziyet kalmadı. 18 ay kalan Yunan, Yunanlılardan Yasefgavur diye biri vardı Yunanlı. Bu Dumlupınar'a dükkan dahi açmış. Bu yerleşmeye gelmiş gibi hadiseler olmuş o zamanlar olmadık yapmadık hadiseler kalmamış. Yunanı en nihayet Dumlupınar'da kıştırıp teslim alıyorlar. 3 tane generali bizim asker yakalamış. Atatürk'ün çadır kurduğu yere getiriyorlar. Dumlupınar'da çadır ordugahı vardı, o ev yıkıldı yeniden Atatürk evi yapıldı oraya. Netice itibariyle 3 tane Yunan paşası getiriyorlar, askerler Mustafa Kemal Paşa'ya teslim ediyorlar. Bunların tabancaları kılıçları nerde diye soruyor Mustafa Kemal Paşa, biz teslim aldık diyor Türk askerleri. Bunların kılıçlarını verin kahve yapın bunlara diyor o arada kahveleri içerken Atatürk denilen adam nasıl bir adam diye Yunan paşasının biri soruyor. Oda karşınıza zat deyince kahve fincanlarını düşürüyorlar. Önemli değil kahvelerini yenileyin bunların diyor Atatürk, sizin Yunan komutanınız nerde diye soruyor. Şimdi Murat Dağ'ından Uşak'a inmek üzere, bu Gövemköyü denilen yere inmek üzere diyorlar. İnönü'ye nereden ulaşırsa Mustafa Kemal, İnönü'ye haber ediyor Gövemköyü'nde Kirikopisi yakalıyor. Uşak'ta bir dul bayan ve ninenin evine hapsediyor. Netice itibariyle köyleri köy, camilere erkekleri kadınları doldurup çeşit çeşit eziyet ediyorlar. Yapmadıkları iş kalmıyor, o zaman İngiltere bu adama yardım ediliyor motorize her şeyi motorize. Bizimkiler bizim öküz arabalarından kağı arabalarıyla bizim kağımızla mermi taşıyorlar, sağa sola bizim dağlara mevzi kuruyorlar.

Çıktılara dağa ben çıktığım zaman ben merkep ile çıkamadığım dağa, motorla silah çıkarıyorlar. Topları çıkarıyorlar orarlardan. Türk askerlerini perişan ediyorlar. 136.000 bin şehidimiz orda Dumlupınar'da şehit bıraktırıyolar. En nihayet Dumlupınar'da kıştırıp, kendileri de aynı kuyuya düşüyorlar. 5 çobanımızın 80 tane koyununu istasyonda paylaşıyorlar. Birer tane koyunları adamın elinden alıp yiyiyorlar. Elleri ne geçerse vatandaşı perişan ediyorlar. Yunan zaliminden o zaman kurtarmak için Allah razı olsun Mustafa Kemal var, İnönü, Fevzi Çakmak, Ali İhsan Paşa gibi paşalar Dumlupınar'da bunları yaptıkları zalimliğin hesabını gösteriyorlar. Netice itibari ile Allah o günleri bir daha göstermesin.

Oğlumu şehit etseniz bende 3 tane oğlan var diye Yunan askerine bağılıyor. Elinin sopasıyla varıveriyor. Netice itibariyle o yarayla bereğleharmana gelip bahçelerini indiriyorlar. Netice itibariyle ninenin evine gelip un çuvallarını kaçarken kılıçlarıyla un çuvallarını parçalıyorlar.

İnşallah zaferiniz yakındır diyor ertesi günde işte teslim alıp Yunan askerini imha ettiler. Atatürk Mustafa Kemal, binlerce Yunan askerini teftişe geliyor, Dumlupınar'dan yaşlı bir Ömer amcamız varmış o Mustafa Kemal Paşa'nın yanına geliyor. Paşam burda bir Yunan teğmeni var bu teğmeni bana vercen diyor. Ne yapacaksın amca bunu? Ben bu teğmeni öldürcem diyor. Bunlar bize şimdi teslim oldu. Bu teslim olan asker öldürülmez günahdır diyor Mustafa Kemal Paşa, paşam diyor bu teğmeni ben bana versende vermesen öldürürüm bana olmadık eziyetleri yaptı bu adam diyor. Netice itibariyle Mustafa Kemal Paşa elinden kurtulamıyor Ömer amcanın döner teğmenini yanlış bir teğmen öldürme diyor. Aynı teğmeni bulabilecek misin diyor, ben bulurum diyor. Binlerce Yunan askeri teslim oldu Dumlupınar'da. Netice itibariyle teğmenlerin askerin içine giriyor teğmeni aramaya girince teğmen beni tanımasın diye pusmak istiyor, gel diyor ben seni tanımıyorum zaten diyor, o Ömer amcaya teğmeni alıyor ne yaptıysa o da onu götürüyor. Netice itibariyle o geçmiş günler neler çekilmemiş, ne günlerden gelmiş geçmiş o günleri Allah göstermesin bize Allah'ım.

Şimdi onların ateş ettikleri yere, ben merkep ile çıkacak durum yok, o dağlara bizim Dumlupınar Murat Dağı'nın başlangıçlarına motorize topları ile bir makineleri çıkarmışlar. Yani neleri ne askerlerimizi öldürmüş kerata, namussuz adamlar. Netice itibariyle bu günleri Allah bize bir daha göstermesin. Anlata anlata tükencek bir şey değil ama ne yapalım işte o günler gelmiş geçmiş, şu günlerimize şükürler olsun ya Rabbim. Başka ne vardı ne anlatacaktık ne yapalım. Evlerde yiyecek içecek bir şey koymadılar, koymamışlar o zaman. Her eve gelen çabuk çabuk 3 yumurta bir tavuk lafları da bu. Adam temelli Türkiye'de mekan tutacak vaziyette. Dumlupınar'a gelmiş dükkan açmış adam Yunan.

Neticede gözüm hadiseyi görünce babası babasıda varmış, babalı oğlanlı gelmişler onlarda bu işin tadı tuzu kaçtı diye şeyden evvel kaçmışlar. Ama sağ gittiler ama öldüler bilmiyoruz sonra onu bilen yok. Netice itibariyle Fahrettin Paşa, rahmetli Fahrettin Paşa Süvari komutanı o da geliyor Dumlupınar'a gelmiş mola vermiş. Atlara mola vermiş, yem torba takın diye onuda askerin biri torbayı takarken babam rahmetlik söylüyordu, hayvan atı burnuyla askeri itmiş torbayı kabul etmemiş, hemen Fahrettin Paşa fark ediyor oğlum diyor torbasını al o atın bu at durmayacak burda at yem yemeyecek Yunan'ın arkasından gitmek istiyor diyor onuda görmüş babam, atın torbayı kabul etmeyişi işte hayvanca hayvan o at süvari atları aç karınları birbirine yapışmış. Öyleyken Yunan'ın arkasından düşmanın arkasından gitmeye usanmamış. Netice itibariyle ne günler geçmiş ne günler geçmemiş gece gelirken at susamış, dereden şarıl şarıl bir su akıyor eğilmiş içeyim diye hayvan kanmış kan kan... Hayvan burnunu sokunca kan olduğunu anlamış, Dumlupınar'a geldiğinde hayvanı diyor gözüne kadar kan olmuş diyor. Su içeceğim diye uğraşınca demiş. Netice itibariyle söylenecek şeyler çok ama aklımızda kalan bu. Kusuruma bakmayın, hepinize saygılar, selamlar.

-Teşekkür ederiz Mahmut Bey.

Hazırlayan: Zeynep Demir-12/A Sınıfı

Dumlupınar Şehitliği Anıtları

ÜÇ KOMUTAN ANITI

Milli Mücadelemizin üç büyük komutanı olan Mustafa Kemal Atatürk, İsmet İnönü ve Fevzi Çakmak anısına yapılmıştır.

MİLİSLER ANITI

Milli Mücadelede şehit düşen sivil vatandaşlarımızı sembolize eden bir anıttır.

Dumlupınar Şehitliği Anıtları

ŞEHİT BABA-OĞUL ANITI

1912 yılında daha oğlu Mehmet 8 yaşında iken Balkan Savaşı'na katılmak için köyünden ayrılan, daha sonra sırasıyla Galiçya, Hicaz, Yemen, Kafkasya'da 11 yıl cepheden cepheye koşarak çarpışan, Çetmili (Çetmi: Konya' nın Beyşehir ilçesine bağlı bir kasabadır, günümüzde Akçabelen mahallesi) Kara Ali Çavuş ve oğlu Onbaşı Mehmed'in muhteşem destanını sembolize eder.

Çetmili Kara Ali Çavuş, Anadolu'da Milli Mücadele başlayınca, Doğu Cephesi'nden Kurtuluş Savaşı'na koşmuş, Başkomutan Meydan Muharebesi'nde 19 yaşındaki Alay Sancaktarı Mehmet Onbaşı ile karşılaşmıştır.

Mehmet Onbaşı, onun 11 yıl önce bırakıp gittiği oğludur. Bu büyük asker 31 Ağustos 1922 günü, 11 yıl sonra kavuşabildiği oğlunun kollarında şehit düşmüştür.

Oğlu kahraman Onbaşı Mehmet de 9 Eylül 1922 günü İzmir'e giren birliğin başında şehit olmuştur. Anıt 30 Ağustos 1992 de ziyarete açılmıştır.

MEHMETÇİK ANITI

Milli Mücadele'de süngüsünü takmış düşman üzerine saldırmaya hazır binlerce Mehmetçikimizi sembolize eden bir anıttır.

Şehitliğe girince tam karşıdaki tepede yer alır, mermer merdivenlerle yanına çıkılır. Mermer kaide üzerindeki bronzdan yapılmış eli süngülü Mehmetçik, isimleri bilinmeyen askerleri simgeler. Anıt, Tankut Öktem tarafından yapılmıştır.

Dumlupınar Anadolu Lisesi

2025

<http://dumlupinaral.meb.k12.tr>